

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **J. L.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. KUKHK-1550/DS/2016/GL, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, čj. KUKHK-1550/DS/2016/GL, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 17.411,- Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen "správní orgán prvního stupně" nebo „magistrát“) ze dne 22. 9. 2015, zn. P/2565/2015/OS1/Jad, čj. MMHK/176201/2015, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3

téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil přestupku tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 28. 7. 2015 ve 20:27 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Saab, registrační značky 5E3 4212, řídil na silnici 1. třídy č. I/37 (u Makra), ve směru jízdy na Hradec Králové uvedený automobil, kde nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 90 km/h, přičemž silničním radarovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM s atestací k měření rychlosti jízdy do 22. 2. 2016 byla vozidlu Saab naměřena rychlost jízdy 148 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky v měření silničního měřidla (-3 km/h při rychlostech do 100 km/h včetně, nebo -3 % při rychlostech vyšších než 100 km/h) činila rychlost měřeného vozidla Saab 143 km/h.

Žalovaný označil zjištěné skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu za prokázané, neboť to, že obviněný překročil rychlost jízdy mimo obec minimálně o 53 km/h, bylo řádně zadokumentováno: oznámení přestupku Policií ČR (list č. 1 až 8) včetně fotodokumentace (list č. 5), a protokol o ústním jednání ze dne 22. 9. 2015 (list č. 18 až 19), předmětné vozidlo bylo zastaveno a totožnost řidiče (obviněného) byla ověřena dle OP č. ... a dle ŘP č. ...

Dále žalovaný poznamenal, že zástupce žalobce neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody, i když byl správním orgánem I. stupně vyzván písemností k jejich doplnění. Připomněl, že správní řád (tj. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“), zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno, s výjimkou skutečností, které je odvolací orgán povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

K žádosti zástupce žalobce o zaslání kopie spisu žalovaný poukázal na ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu a dodal, že při ústním jednání dne 22. 9. 2015 si kopii předmětného spisu osobně převzal. K žádosti o poučení tom, kdo bude ve věci rozhodovat, konstatoval, že nezná zákonné ustanovení, které by takovou povinnost před vydáním rozhodnutí stanovilo, a to za situace, kdy je požadavek vznesen v samotném odvolání. Současně jej informoval o tom, kdo je v předmětné věci určen oprávněnou úřední osobou.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Neprůkazné měření rychlosti

Žalobce namítá, že při měření rychlosti použitým laserovým rychloměrem nebyl dodržen postup obsluhy rychloměru, když záměrný kříž leží jen z části na měřeném vozidle. Přitom Český metrologický institut (dále jen „ČMI“) trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle, byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru. K tomu žalobce předložil vyjádření ČMI. Pokud záměrný kříž není zcela na vozidle, nelze vyloučit, že došlo k jeho posunu v průběhu měření, čímž vznikají pochybnosti o přesnosti výsledku provedeného měření, neboť při posunu záměrného kříže v průběhu měření rychlosti dochází k naměření vyšší než skutečné rychlosti, a to z důvodu tzv. slip effect.

Žalobce uvedl, že přesnost laserových rychloměrů je v zahraničí zpochybňována, že ve Velké Británii, USA a Austrálii jsou výstupy z těchto zařízení častým předmětem soudního přezkumu a soudy opakovaně vyslovily svoje pochybnosti o použitelnosti výstupu z lidarů jako důkazu před soudem. O problému vznikl i dokument televizní stanice BBC (volně dostupný na internetu), z něhož vyplynulo, že rychlost může být změřena s rozdílem až třiceti mil za hodinu, tj. téměř 50 km/hod. K tomu dále provedl příklad výpočtu tzv. slip effectu.

Žalobce k návodu na obsluhu dále uvedl, že je vhodné, aby místo měření bylo vybráno tak, aby umožňovalo měření paralelně s vozovkou. Pokud toto není dodrženo, dochází v průběhu měření k posunu záměrného kříže po povrchu měřeného vozidla, může dojít i k zaměření vozovky samotné. Tak může opět dojít k nepřesnostem způsobeným tzv. slip effect. Ze snímku, jenž je obsahem záznamu o přestupku, je dle jeho názoru patrné, že požadavek paralelního měření nebyl dodržen, když mezi měřícím stanovištěm a polohou měřeného vozidla byla prohlubeň.

Návod k obsluze byl dle žalobce při měření rychlosti porušen i tím, že bylo měřeno na větší, než doporučenou vzdálenost, když ze záznamu o přestupku vyplývá, že ke změření došlo na vzdálenost 173,7 metrů. Návod k obsluze přitom stanovuje jako doporučenou vzdálenost měření 70 metrů, při měření na stativu pak maximálně 90 metrů. V případě špatného osvětlení je však nutné snížit vzdálenost. Čím je vzdálenost větší, tím je větší pravděpodobnost, že dojde k posunu záměrného kříže v průběhu měření, a tedy i k naměření vyšší než skutečné rychlosti, a to právě z důvodu tzv. slip effect.

Žalobce má za to, že vzhledem k namítanému vícečetnému porušení návodu k obsluze existuje důvodná pochybnost, zda byla rychlost změřena přesně, neboť lze reálně předpokládat, že došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti z důvodu tzv. slip effect. Dle názoru žalobce tak zůstaly důvodné pochybnosti o tom, zda překročil nejvyšší dovolenou rychlost právě o 53 km/h.

Dle žalobce je tak nesporné, že záměrný kříž leží jen z nepatrné části na vozidle, což dle ČMI bez dalšího způsobuje nepoužitelnost takového měření rychlosti v řízení o přestupku, dále, že bylo měřeno na větší vzdálenost, než jakou návod k obsluze dovoluje, že nebylo měřeno pod nulovým měřícím úhlem, a konečně, že nebylo měřeno paralelně s vozovkou.

Pochybnosti o ověření použitého rychloměru

Žalobce uvedl, že v řízení před orgánem I. stupně namítal, že při silniční kontrole požádal policisty o předložení ověřovacího listu k použitému rychloměru a byl mu předložen ověřovací list, jehož platnost skončila již v březnu 2015. Z toho důvodu namítal, že výstup z použitého rychloměru nemohl být použit jako důkaz v přestupkovém řízení. Vyslovil současně domněnku, že policisté si svého pochybení povšimli až při předávání přestupku správnímu orgánu, proto předali ověřovací list k jinému rychloměru a pozměnili údaj o výrobním čísle použitého rychloměru v záznamu o přestupku. Na podporu svého tvrzení navrhoval provést svědeckou výpověď zasahujících policistů a jako důkaz originál výstupu z rychloměru, tj. fotografii ve svém původním digitálním formátu, která si nese též data o výrobním čísle užitého rychloměru.

Za procesní vadu při vypořádávání námítky ohledně pochybnosti o ověření použitého rychloměru žalobce označil to, že správní orgán porušil jeho právo na obhajobu, když rozhodoval mimo jiné na základě uživatelského manuálu v. 2.1.cz TruCAM (dále jen „návod k obsluze“), avšak žalobce nijak nevyrozuměl o tom, že tento dokument bude podkladem jeho rozhodnutí, a tedy mu neumožnil se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit, ani se k němu vyjádřit. Správní orgán tím porušil zejména právo žalobce vyjádřit se ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 3 správního řádu. Byl porušen i čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobci nebylo umožněno se s předmětným dokumentem seznámit, toto právo pak garantuje též čl. 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Dle žalobce bylo rozhodnutí I. stupně tzv. překvapivým rozhodnutím, neboť žalobce nemohl očekávat, že správní orgán bude rozhodovat též na základě předmětného dokumentu. Rovněž pokud některé technické možnosti a parametry použitého rychloměru, které správní orgán použil při vypořádávání předmětné námítky žalobce, mu byly známy z úřední činnosti, má žalobce zato, že měl právo být vyrozuměn o tom, že správní orgán bude z těchto skutečností známých mu z úřední činnosti vycházet jako z podkladů rozhodnutí.

Rozhodnutí ohledně vypořádání jeho námítky zpochybňující ověření použitého rychloměru označil za nepřezkoumatelné. Není totiž zřejmé, zda správní orgán při zjišťování toho, zda je údaj o výrobním čísle použitého rychloměru do záznamu o přestupku zadáván automaticky nebo manuálně, vycházel z uživatelského manuálu, nebo mu tyto skutečnosti byly známy z vlastní úřední činnosti. Pokud by správní orgán vycházel z manuálu, má žalobce za to, že by musel učinit odkaz na konkrétní stránku uživatelského manuálu, ze kterého se jeho zjištění mají podávat. K tomu poukázal na judikaturu, dle které musí přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí obsahovat odkaz na konkrétní právní ustanovení, které bylo při rozhodování užito, z čehož dovodil, že přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí musí tím spíše obsahovat odkaz na konkrétní ustanovení dokumentu neprávní povahy, jehož bylo při rozhodování užito. Obecný odkaz na dokument, který nebyl proveden k důkazu, není součástí spisu, a ani není veřejně přístupný, nemůže obstát k prokázání tvrzení správního orgánu, kterým byla vyvrácena námitka žalobce, k prokázání jejíž pravdivosti byl navrhován důkaz.

Dle žalobce správní orgán nevypořádal v tomto směru ani důkazní návrhy, tj. návrh na svědeckou výpověď zasahujících policistů, která měla prokázat, že údaj o výrobním čísle použitého rychloměru je do záznamu o přestupku zadáván manuálně, a návrh na originál výstupu z rychloměru, tj. fotografii ve svém původním digitálním formátu, která si nese též data o výrobním čísle užitého rychloměru, neboť v META datech fotografie je údaj o výrobním čísle rychloměru nezměnitelný. Žalobce zastává názor, že v řízení nebylo prokázáno, že obsluha rychloměru postupovala v souladu s návodem k obsluze, když tato nebyla vyslechnuta (jak navrhoval), přičemž z žádného podkladu rozhodnutí nelze jednoznačně dovodit, že obsluha v souladu s ním postupovala.

Zejména pak ve věci přetrvávají důvodné pochybnosti, neboť pokud by skutečně fotografie byla pořízena ve 20:27 hodin dne 28. 7. 2015, pak by se tato fotografie nejevila tak, že byla pořízena v noci, když v uvedený den v 20:27 hodin bylo ještě světlo, neboť nenastal ani občanský soumrak. Na podporu tohoto svého tvrzení navrhl provést důkaz tabulkou západů slunce vydanou Úřadem civilního letectví. O datu spáchání přestupku tak dle žalobce přetrvávají důvodné pochybnosti.

Rovněž správní orgány nevypořádaly řádně důkazní návrh na zajištění originálu výstupu z měření v elektronickém formátu, čímž mělo být prokázáno, že fotografie byla ve skutečnosti pořízena jiným rychloměrem, než od kterého byl předložen ověřovací list. Žalobce však navrhoval důkaz k podpoře svého tvrzení, že je údaj o výrobním čísle rychloměru je do tabulky pod fotografií v listinné podobě doplňován manuálně, avšak správní orgán ani tento důkaz neprovedl.

Pochybnosti o době spáchání přestupku

Žalobce namítal, že sice byl policisty na daném místě stavěn, avšak nikoliv dne 28. 7. 2015, ale někdy v měsíci dubnu v roce 2015, přičemž „důkazem pro toto tvrzení je tma, jež je na snímku patrná, je tedy jasné, že výstupní fotografie z rychloměru je zcela jistě z jiné části roku“. Fotografie nemohla být pořízena dne 28. 7. 2015 v 20:27 hodin, neboť v tento den nastává občanský soumrak ve 21:17 hodin, což dokazuje tabulka západu slunce, vydávaná Úřadem civilního letectví, kterou správnímu orgánu předložil. Tím je dle jeho názoru prokázáno, že datum uvedené na snímku z rychloměru není skutečným datem měření, neboť pokud by bylo měřeno dne 28. 7. 2015 v 20:27 hodin, muselo by být okolí snímku jasné a dobře viditelné.

Dle žalobce jsou úvahy správního orgánu vypořádávající tuto jeho námitku nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů správní orgán při zjišťování pro své úvahy rozhodných skutečností vycházel. Jedná se o zcela shodné pochybení při odůvodňování rozhodnutí, jakého se správní orgán dopustil již při vypořádávání námitky zpochybňující ověření použitého rychloměru. Ani při vypořádávání této námitky správní orgán nevyrozuměl žalobce o tom, že při něm bude (zřejmě) používat uživatelský manuál k použitému rychloměru, jakož zřejmě i skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Dle jeho názoru je zjevné, že i kdyby se ukázalo pravdivým, že čas pořízení snímků je v záznamu o přestupku vyplňován automaticky rychloměrem, jehož systémový čas je synchronizován podle družic, nic by to neměnilo na tom, že ze záznamu o přestupku naopak jednoznačně vyplývá, že tyto v čase uvedeném v záznamu o přestupku pořízeny nebyly, neboť světelné podmínky byly podstatně horší, než jaké by v daném čase měly být. Žalobce namítá i to, že když správní orgán zjevně neuvěřil tvrzení žalobce, nijak se nevypořádal s jeho

důkazním návrhem, aby sám požádal Český hydrometeorologický ústav o písemné vyjádření a objasnění situace. Správní orgán však neodůvodnil, proč odmítl tento důkaz provést.

Pochybnosti o změřeném vozidle

Dále žalobce v řízení před správním orgánem namítal, že ze záznamu o přestupku nelze dovodit, že bylo změřeno právě jeho vozidlo, když ze snímku ze změření (snímek se záměrným křížem) nelze změřené vozidlo ztotožnit s jeho vozidlem. Úvahy správního orgánu k této námitce jsou dle jeho názoru nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, z jakého podkladu tyto skutečnosti čerpal.

Nejvyšší dovolená rychlost

Dále žalobce namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nezákonné také proto, že ve věci zůstala důvodná pochybnost o tom, zda žalobce zaviněně spáchal předmětný přestupek. Již v prvním stupni namítal, že v místě, kde na předmětnou komunikaci najížděl (kruhový objezd v obci Opatovice nad Labem) je umístěno dopravní značení IP15a „Silnice pro motorová vozidla“, které řidiče upozorňuje na fakt, že vjíždí na rychlostní komunikaci a může jet rychlostí 130 km/h. Úvahu správního orgánu k této otázce uvedenou v rozhodnutí označil za irelevantní, neboť žalobce zcela legitimně vycházel z principu důvěry v dopravní značení, a tedy se předmětnou dopravní značkou č. IP 15a řídil, neboť právě s ohledem na zmiňovaný princip musel předpokládat, že je platná, a tedy pro něj závazná.

Souhrnné zjištění

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně spočívající v tom, že správní orgán učinil tzv. souhrnné zjištění, kdy současně na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech, aniž uvedl, kterou konkrétní skutečnost zjišťoval z kterého důkazního prostředku, natož jakým způsobem. V rozhodnutí prvního stupně tak nebylo řádně odůvodněno, jak správní orgán dospěl k závěru o místě přestupku, rychlosti vozidla žalobce, směru jízdy, nejvyšší dovolené rychlosti atp.

Zavinění

Dále žalobce namítá, že právně kvalifikační úvahy správního orgánu o jeho zavinění ve formě nepřímého úmyslu jsou nedostatečné, a proto nepřezkoumatelné. Zavinění se skládá ze složky intelektuální a volní. Jeho úvaha co do intelektuální složky je zjevně nepřezkoumatelná, neboť z ní logickým způsobem nevyplývá, že žalobce věděl, že překračuje rychlost o více než 50 km/h mimo obec. Ani úvaha o složce volní není přezkoumatelná, neboť z ní nelze logicky dovodit, že žalobce byl srozuměn s tím, že ohrozí, nebo poruší zájem chráněný zákonem (zde bezpečnost silničního provozu). Jelikož byl žalobce uznán vinným v těžší formě zavinění, než jaká mu byla prokázána, je rovněž rozhodnutí prvního stupně nezákonné pro rozpor s § 3 správního řádu. Žalobci nebylo prokázáno jakékoliv zavinění, proto je rozhodnutí I. stupně nezákonné pro rozpor s § 3 správního řádu, jakož i v rozporu s § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť toto ustanovení jasně stanoví, že přestupkem je zaviněné jednání, tedy je nutno zavinění pachatelí přestupku prokázat. To se však v řízení před správním orgánem nestalo.

Dále žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nezákonný pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že obligatorní

náležitostí výroku o vině z přestupku je i údaj o formě zavinění. Tento údaj však ve výroku rozhodnutí prvního stupně absentuje. Tato vada pak způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku, neboť údaj o formě zavinění není z výroku rozhodnutí zřejmý. Žalobce zastává názor, že je na svých právech krácen, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl (údajně) spáchán v nepřímém úmyslu. Přitom za přestupek, ze kterého byl žalobce uznán vinným, se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče. Nelze však vyloučit, že bodový systém bude upraven tak, že se body budou zaznamenávat jen za přestupky spáchané v úmyslu přímém, případně, že dojde ke snížení bodového postihu za přestupky spáchané v úmyslu nepřímém. V tomto směru rozvedl své úvahy o možných dopadech takové budoucí změny.

Neuvedení bodového postihu ve výroku

Žalobce namítl, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih. To je dle jeho názoru v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho žalobce dovodil, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69.

Zákaz řízení všech motorových vozidel

Žalobce dále namítl, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, neboť dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. V intencích případu žalobce je činností, kterou lze za spáchání předmětného přestupku zakázat, řízení motorového vozidla. Žalobce však zastává názor, že touto činností je pouze řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla skupiny B měl žalobce spáchat údajný přestupek. Podle žalobce obecně platí, přestupek spáchaný řízením nebo při řízení motorového vozidla určité skupiny je možné uložit jen v rozsahu té skupiny motorových vozidel, do které patřilo motorové vozidlo, které pachatel při páchaní přestupku použil.

Neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách

Žalobce dále namítá, že ač jeho zástupce v odvolání výslovně žalovaného požádal o poučení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný této žádosti v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu nevyhověl. Tato procesní vada přitom měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce (resp. jeho zástupce) zcela legitimně očekával, že mu požadované informace budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, a zcela pochopitelně vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí těchto informací. V důsledku toho byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť se zcela legitimně hodlal vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť chtěl nejdříve zvážit podání námítky podjatosti vůči nim.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že žalobce podal blanketní odvolání. Pokud však měl pochybnosti o prokázání skutkového stavu spočívajícího v předmětném přestupkovém jednání, mohl své námitky uplatnit v rámci odvolacího řízení. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že měření rychlosti bylo v daném případě provedeno silničním radarovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM s atestací k měření rychlosti jízdy do 22. 2. 2016. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na straně č. 3 až 4 tohoto rozhodnutí popsán postup zařazení měřícího zařízení mezi stanovená měřidla, doba platnosti ověření silničních rychloměrů, ověřovací list rychloměru a jeho náležitosti. Dále je zde uvedeno, že se automaticky zobrazí číslo rychloměru na vyhotoveném snímku rychlosti jízdy a že není možná manipulace osobou, která rychloměr obsluhuje. Rychloměr LTI 20/20 TruCAM má GPS přijímač, který se používá pro automatické nastavení systémového času, pouze se nastavuje informace o letním čase. Doba spáchání přestupku byla tedy automaticky uvedena bez zásahu obsluhy měřícího zařízení. Z fotografie ze záznamu o přestupku, která je založena na listu č. 5 spisového materiálu je zřejmé, že se záměrný kříž nachází na vozidle. Dále žalovaný poukázal na to, že s navrženým důkazem na výslech svědků zasahujících policistů a s návrhem provést jako důkaz originál výstupu z rychloměru, se správní orgán I. stupně vypořádal na straně 3 až 5 rozhodnutí. K námitce týkající se zavinění, žalovaný dodal, že novela zákona o přestupcích účinná ke dni 1. 10. 2015, která přinesla povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění, dopadá na řízení o přestupku zahájená až po tomto datu. Z ustanovení § 11 zákona o přestupcích je pak zcela zřejmé, že bodové ohodnocení za přestupek není sankcí, která se uvádí ve výroku rozhodnutí.

Žalovaný uzavřel, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Při jednání před soudem zástupce žalobce odkázal na žalobu, zdůraznil některé v ní uvedené žalobní body a setrval na své argumentaci a závěrech.

Žalovaný se z jednání omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím magistrátu ze dne 22. 9. 2015, čj. MMHK/176201/2015, byl žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 28. 7. 2015 ve 20:27 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Saab, registrační značky ..., řídil na silnici 1. třídy č. I/37 (u Makra), ve směru jízdy na Hradec Králové, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 90

km/h, kdy silničním radarovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM byla jeho vozidlu naměřena rychlost jízdy 148 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky v měření činila rychlost měřeného vozidla 143 km/h. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž pouze požádal správní orgán o zaslání kopii spisu, resp. jeho podstatných částí, a o poučení před vydáním rozhodnutí o tom, kdo bude ve věci rozhodovat pro případnou námitku podjatosti této osoby. Ani na výzvu správního orgánu ze dne 10. 11. 2015 konkrétní odvolací námitky nedoplnil. Žalovaný následně odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Dle ustanovení § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak (nevyplývá-li ze zákona něco jiného), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Správní orgány tak stíhá povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, (§ 3, § 50 a § 51 správního řádu).

Krajský soud shledal důvodnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti vypořádání námítky zpochybňující ověření a výstup z použitého rychloměru. Tuto námitku, kterou žalobce vznesl ve vyjádření (bez uvedení data) zaslaném správnímu orgánu po ústním jednání konaném dne 22. 9. 2015, v níž namítal skončení platnosti ověřovacího listu k radaru k březnu 2015 a rozporoval zapsání údaje o výrobním čísle radaru v tabulce pod fotografií, které je dle jeho názoru vyplňováno manuálně policisty. Správní orgán I. stupně v reakci na tuto námitku ve svém rozhodnutí konstatoval, že platné ověření rychloměru obsahuje jeho výrobní číslo, které se automaticky (nezávisle) na obsluze zobrazí na vyhotoveném snímku rychlosti jízdy. Uvedl, že výrobní číslo je součástí softwaru a firmwaru radaru, což znamená, že obsluha měřícího zařízení po jeho spuštění do něj zanese pouze své jméno, ID operátora, místo měření a údaje o stanovení limitů měření, a že se tedy údaje žalobcem rozporované zcela neměnně a nezaměnitelně zobrazují ve fotodokumentaci. Úvahy žalobce proto označil s ohledem „k obsahu uživatelského manuálu, technickým možnostem a parametrům předmětného silničního rychloměru“, za irelevantní (strana 4 rozhodnutí, dále pak i strana 6). Žalovaný pak tento jeho závěr aproboval, když rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil, avšak za situace, kdy takový závěr nemá oporu ve správním spise a není tak zřejmé, z čeho správní orgán svůj názor o automatickém zaznamenání údajů (s nemožností manuálního zápisu) v tabulce pod fotografií dovozuje. Krajský soud přitom nevylučuje, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a především podložit. Zmíněné východisko správních orgánů přitom nelze označit za skutečnost obecně známou (srov. např. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37).

Již pro tuto vadu musel krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť v této části je rozhodnutí správních orgánů (tvořící jeden celek) nepřezkoumatelné, když vada nebyla v odvolacím řízení napravena. Žalobce sice podal blanketní odvolání, avšak v průběhu správního řízení nebyl nečinný a zmíněnou námitku

vznesl již v řízení před správním orgánem I. stupně, bylo proto nutno se s ní přezkoumatelně vypořádat.

S uvedeným pak úzce souvisí žalobní námitky týkající se nevypořádání se s důkazními návrhy na ověření, že fotografie byla pořízena jiným (neověřeným) rychloměrem. Zda bylo či nebylo nutné provést důkazy navržené žalobcem je odvislé od toho, zda bude zdůvodněn a řádně podložen shora uvedený závěr správního orgánu o technických možnostech a parametrech předmětného silničního rychloměru. Vyjadřovat se k dalším námitkám souvisejícím s použitým radarem (neprůkaznost měření rychlosti, pochybnosti o době měření a o měřeném vozidle) by tak bylo v tuto chvíli předčasné.

Krajský soud shledal nepřezkoumatelnou i úvahu správního orgánu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku. Žalobce v prvním stupni namítal, že v místě, kde na předmětnou komunikaci najížděl (kruhový objezd v obci Opatovice nad Labem) bylo umístěno dopravní značení IP15a „Silnice pro motorová vozidla“. Správní orgán I. stupně k tomu pouze uvedl, že „tato rychlost není pro daný úsek schválena a zvýšený rychlostní limit na 110 km/hod. je předmětem rozhodnutí příslušných orgánů, kdy v současné době je rychlost jízdy v daném úseku pozemní komunikace stanovena na 90 km/hod“. Žalovaný pak tento jeho závěr aproboval, když rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil, rovněž však za situace, kdy tento závěr nemá žádný podklad ve správním spise. Z čeho při svém závěru při vypořádání této námitky žalobce správní orgány vycházely, případně jak byla sporovaná otázka dopravního značení ověřena, z odůvodnění rozhodnutí ani ze správního spisu zřejmé není. V daném případě je přitom situace specifická v tom, že v daném úseku, tj. na silnici I/37 v úseku mezi Pardubicemi a Hradcem Králové, byla v roce 2016 maximální povolená rychlost skutečně zvýšena, a to z dosavadních 90 km/hod. na 110 km/hod., přičemž předtím (tj. i v rozhodné době v roce 2015) byla otázka zvýšení této rychlosti medializované téma s informacemi o případném testovacím provozu v omezeném úseku této komunikace.

Ostatní žalobní námitky by krajský soud důvodnými neshledal a vzhledem k tomu, že se týkají otázek právního posouzení, z důvodu procesní ekonomie k nim uvádí následující.

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která měla spočívat v tom, že správní orgán měl učinit tzv. souhrnné zjištění, kdy dle názoru žalobce současně na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech, takovou vadu krajský soud neshledal. Argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně, není provedena cestou tzv. souhrnných zjištění, neboť jsou konkretizovány důkazy, z nichž správní orgány vycházely, i skutečnosti, které byly z konkrétních důkazů zjištěny, a důkazy jsou i hodnoceny (s dílčí výhradou shora).

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný z důvodu absence údaje o formě zavinění. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když posoudil přestupek dle právní úpravy účinné v době jeho spáchání, kdy předmětné ustanovení zákona o přestupcích ještě neobsahovalo požadavek na uvedení formy zavinění. V odůvodnění pak v souladu s tehdejší právní úpravou uvedl, že „... ke vzniku odpovědnosti za přestupek

postačuje zavinění z nedbalosti“. Vzhledem k tomu, že nebylo nutné žalobci prokazovat míru, resp. formu zavinění, nelze proto namítat rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, který zakotvuje zásadu materiální pravdy.

Námítka neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2016-69. Ten navazuje na usnesení stejného soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznamena, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že byl žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, když dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku. Žalobce se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné příslušné oprávnění. Činnost spočívající v řízení motorových vozidel je tedy právě za tou činností, v souvislosti s níž se žalobce dopustil přestupku. Spáchání tohoto přestupku není vázáno na konkrétní skupinu řidičského oprávnění, proto je uložená sankce v souladu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť není-li přestupek vázán na určitou skupinu vozidel, nelze ani trest zákazu činnosti omezovat na konkrétní skupinu řidičského oprávnění.

Ani námitka, že žalobci nebyla na jeho žádost poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, by úspěšná být nemohla. Žalobce podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s poučením, že pokud vady nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě, bude napadené rozhodnutí přezkoumáno odvolacím orgánem i bez doplněných náležitostí postupem dle § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce tak nemohl být překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v žalobci vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná, v poloze pouhé spekulace.

Dlužno dodat, že žalobcem v žalobě navržené důkazy krajský soud neprovedl. Návrh na provedení důkazu videozáznamem z měření, originálním výstupem z lidarů v digitální formě a opatřením znaleckého posudku k prokázání nesprávností při použití rychloměru neprovedl z toho důvodu, že ve sporovaných otázkách s těmito důkazy souvisejícími byly závěry správních orgánů shledány nepřezkoumatelnými. Jejich provedením by tak soud nahrazoval jejich činnost. Další důkazy, tj. provedení vyšetřovacího pokusu s lidarovým měřícím zařízením a provedením testů

popisovaných v žalobcem uvedeném dokumentu BBC, videem se záznamem o žalobcem nastíněném problému v měření a důkazem dokumentem BBC a zprávou Daily Mail o tom, že přesnost lidarových zařízení je přinejmenším sporná, krajský rovněž soud neprovedl. Předmětný rychloměr LTI 20/20 TruCAM je totiž stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, z čehož plyne, že krajský soud nemůže hodnotit spolehlivost tohoto rychloměru. Lze podotknout, že i s ohledem na jeho možnou nepřesnost je při měření zohledněna příslušná odchylka měření. K žalobě žalobcem přiloženým listinám, tj. k „Vyjádření ČMI“ (čl. 13 soudního spisu) a k „Neoficiálnímu vyjádření ČMI“ (čl. 25 soudního spisu), nutno dodat, že byly při jednání před soudem konstatovány a bylo z nich zjištěno, že v nich nejde o vyjádření k této konkrétní věci. V prvním případě nebylo vůbec identifikováno, jakého případu se mělo vyjádření týkat, ve druhém případě byl případ identifikován registrační značkou vozidla, která je však zcela odlišná od registrační značky vozidla v nyní projednávané věci, vyjádření pak nebylo ani nikým podepsáno.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu a účast při jednání u soudu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). V souvislosti s účastí při jednání u soudu je dalším nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu pěti půlhodin po 100,- Kč a náhrada nákladů spočívajících v jízdě zástupce žalobce z Prahy do Hradce Králové k jednání a zpět ve výši 1.210,- Kč. Zástupci žalobce jako plátcí DPH byla odměna povýšena o hodnotu této daně (§ 14a advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. únor 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně